

Sygn. akt IV CSK 86/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku J. W.
przy uczestnictwie T. W.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 sierpnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 24 sierpnia 2015 r., sygn. akt III Ca (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł z tytułu częściowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 24 sierpnia 2015 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 685 w zw. z art. 567 § 3 k.p.c. oraz art. 382 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołał się na przyczyny przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Zagadnienie prawne skarżący ujął jako potrzebę ustalenia, czy sąd w sprawie o podział majątku może wydać orzeczenie o charakterze negatywnym, stwierdzające, że sporny składnik majątku stron nie wchodzi w skład majątku wspólnego. Oczywista zasadność skargi przejawia się, zdaniem skarżącego, w tym, że „Sąd pominął istotne w sprawie oświadczenie O. P., którego treść powinna być przez Sąd wzięta pod rozagę – po skonfrontowaniu zeznań świadka z treścią złożonego oświadczenia – co powinno znaleźć odzwierciedlenie w treści uzasadnienia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli zachodzi (przynajmniej) jedna z wymienionych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez stronę składającą wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w bogatym i ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Istotne jest także zastrzeżenie, że skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia, a rolą Sądu Najwyższego nie jest wyjaśnianie wszystkich wątpliwości prawnych, jakie występują w procesie orzekania (stosowania i wykładni prawa), ani usuwanie wszelkich ewentualnych wad prawomocnych orzeczeń.

Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu o charakterze abstrakcyjnym i przedstawienia argumentacji prawnej przekonującej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, wymagających zajęcia stanowiska

przez Sąd Najwyższy. Skarżący nie przedstawił argumentacji prawnej takiej rangi, skupiając się na postawieniu kwestii odzwierciedlającej zarzut skargi i przedstawieniu własnego stanowiska, w opozycji do stanowiska Sądu, nie wykazując przy tym, aby ta różnica miała rzeczywisty wpływ na *meritum* rozstrzygnięcia. Niezależnie od tego, w skardze zarzut naruszenia art. 685 k.p.c. jako podstawy wydania postanowienia wstępnego przez Sąd pierwszej instancji nie został powiązany z zarzutem naruszenia właściwych przepisów postępowania apelacyjnego, chociaż skarga może być oparta tylko na zarzutach skierowanych przeciwko orzeczeniu sądu drugiej instancji. Jak przy tym wiadomo, przyczyną przyjęcia skargi są tylko takie okoliczności, które mogłyby zostać uwzględnione przy rozpoznawaniu skargi.

W skardze brak argumentacji prawnej skupiającej się na wykazaniu oczywistej zasadności skargi, wynikającej z kwalifikowanego, ewidentnego i widocznego bez potrzeby badania podstaw skargi naruszenia przepisów, prowadzącego do oczywiście wadliwego rozstrzygnięcia. Takiej argumentacji nie może zastąpić przytoczenie, w skrótovej formie, kasacyjnego zarzutu dotyczącego jednego z elementów postępowania dowodowego.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 520 § 2 k.p.c.